

Worship

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Tilbedelse

Av eldste D. Todd Christofferson
i De tolv apostlers quorum

April 2025 general conference

What does worshipping God mean for you and me?

“Now when Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king, behold, there came wise men from the east to Jerusalem,

“Saying, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him.”

The Magi, as they are sometimes called, were wise in seeking to find and worship the Messiah. For them, worshipping meant falling down before Him and offering Him gifts of gold and precious, fragrant spices.

What does worshipping God mean for you and me?

When we think of worship, our thoughts typically turn to the ways we show religious devotion both privately and in Church services. As I have considered the matter of worshipping our Heavenly Father and His Beloved Son, our Savior, four concepts have come to mind: first, the actions that constitute our worship; second, the attitudes and feelings that figure into our worship; third, the exclusivity of our worship; and fourth, the need to emulate the Holy Beings that we worship.

First, the Actions That Constitute Our Worship

One of the most common and important forms of worship is to gather in a consecrated space to perform acts of devotion. The Lord says, “And that thou mayest more fully keep thyself unspotted from the world, thou shalt go to the house of prayer and offer up thy sacraments

Hva betyr det å tilbe Gud for dere og meg?

“Da Jesus var født i Betlehem i Judea, i kong Herodes’ dager, se, da kom noen vismenn fra Østerland til Jerusalem.

De sa: Hvor er den jødernes konge som er født nå? For vi så hans stjerne i Østen, og er kommet for å tilbe ham.”

Vismennene, som de noen ganger kalles, var kloke i sitt forsøk på å finne og tilbe Messias. For dem innebar tilbedelse å falle ned foran ham og gi ham gaver av gull og dyrebart, velduftende krydder.

Hva betyr det å tilbe Gud for dere og meg?

Når vi tenker på tilbedelse, går våre tanker vanligvis til hvordan vi viser religiøs hengivenhet både privat og på Kirkens møter. Når jeg har overveiet det å tilbe vår himmelske Fader og hans elskede Sønn, vår Frelser, har fire konsepter kommet til mitt sinn: For det første, handlingene som utgjør vår tilbedelse. For det annet, holdningene og følelsene som ligger i vår tilbedelse. For det tredje, eksklusiviteten av vår tilbedelse. For det fjerde, behovet for å etterligne de hellige vesener som vi tilber.

For det første, handlingene som utgjør vår tilbedelse

En av de vanligste og viktigste formene for tilbedelse, er å samles på et innviet sted for å utføre handlinger av hengivenhet. Herren sier: “Og for at du mer fullkomment kan holde deg ubesmittet av verden, skal du gå til bønnens hus og ofre dine sakramenter på min hellige dag.”-

upon my holy day.” This is, of course, our primary motivation in building chapels. But, if necessary, a non-dedicated space will do if we can invest it with some degree of sanctity.

Most important is what we do when we gather on the Lord’s day. Of course, we dress as best we can according to our means—not extravagantly but modestly in a way to signal our respect and reverence for Deity. Our conduct is similarly reverent and respectful. We worship by joining in prayer; we worship by singing hymns (not just listening to but singing the hymns); we worship by instructing and learning from one another. Jesus says, “Remember that on this, the Lord’s day, thou shalt offer thine oblations [meaning thine ‘offerings ... of time, talents, or means, in service of God and fellowman’] and thy sacraments unto the Most High, confessing thy sins unto thy brethren, and before the Lord.” We come together not to entertain or be entertained—as by a band, for instance—but to remember Him and be “instructed more perfectly” in His gospel.

At the most recent general conference, Elder Patrick Kearon reminded us that “we do not gather on the Sabbath simply to attend sacrament meeting and check it off the list. We come together to worship. There is a significant difference between the two. To attend means to be present at. But to worship is to intentionally praise and adore our God in a way that transforms us!”

Devoting our Sabbaths to the Lord and His purposes is itself an act of worship. Some years ago, then-Elder Russell M. Nelson observed: “How do we hallow the Sabbath day? In my much younger years, I studied the work of others who had compiled lists of things to do and things not to do on the Sabbath. It wasn’t until later that I learned from the scriptures that my conduct and my attitude on the Sabbath constituted asign between me and my Heavenly Father [see Exodus 31:13; Ezekiel 20:12, 20]. With that understanding, I no longer needed lists of dos and don’ts. When I had to make a decision whether or not an activity was appropriate for the Sabbath, I simply asked myself, ‘What sign do I want to give to God?’”

Worship on the Lord’s day is marked by a particular focus on the great atoning sacrifice of Jesus Christ. We appropriately and specially celebrate His Resurrection at Easter but also every week as we partake of the sacramental emblems

Dette er naturligvis vår primære motivasjon når vi bygger møtehus. Men om nødvendig, vil en ikke-dedikert plass gjøre nytten hvis den kan ha en viss grad av hellighet.

Det viktigste er hva vi gjør når vi samles på Herrens dag. Vi kler oss naturligvis så godt vi kan etter våre midler – ikke ekstravagant, men sømmelig for å signalisere vår respekt og ærbødighet for Guddommen. Vår adferd er på samme måte ærbødig og respektfull. Vi tilber ved å forenes i bønn. Vi tilber ved å synge salmer (ikke bare lytte til, men synge salmene). Vi tilber ved å undervise og lære av hverandre. Jesus sier: “Husk at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver [som betyr dine gaver av tid, talenter eller midler i tjeneste for Gud og medmennesker] og dine sakramenter til Den Aller Høyeste og bekjenne dine synder for dine brødre og for Herren.” Vi kommer sammen, ikke for å underholde eller bli underholdt – som for eksempel av et musikkband – men for å minnes Ham og så vi “mer fullkomment kan bli undervist” i Hans evangelium.

På forrige generalkonferanse minnet eldste Patrick Kearon oss på at “vi samles ikke på sabbaten bare for å være til stede på nadverdsmøtet og krysse det av på listen. Vi kommer sammen for å tilbe. Det er en betydelig forskjell på tilstedeværelse og tilbedelse. Tilbedelse er bevisst å prise og tilbe vår Gud på en måte som forvandler oss!”

Å vie våre sabbater til Herren og hans hensikter, er i seg selv en form for tilbedelse. For noen år siden, sa daværende eldste Russell M. Nelson: “Hvordan kan vi helligholde sabbatsdagen? Da jeg var mye yngre, studerte jeg arbeidet til andre som hadde samlet lister over ting å gjøre og ting å ikke gjøre på sabbaten. Det var først senere jeg lærte av Skriftene at min oppførsel og min innstilling på sabbaten utgjorde et tegn mellom meg og min himmelske Fader [se 2 Mosebok 31:13; Ezeiel 20:12, 20]. Med denne forståelsen trengte jeg ikke lenger lister over ting jeg skulle eller ikke skulle gjøre. Når jeg måtte avgjøre om en aktivitet var passende på sabbaten eller ikke, tenkte jeg ganske enkelt: ‘Hva slagstegn ønsker jeg å gi Gud?’”

Tilbedelse på Herrens dag markeres med et spesielt fokus på Jesu Kristi store sonoffer. Vi feirer hans oppstandelse på passende og spesielt vis i påsken, men også hver uke når vi tar del i nadverdens symboler på hans forsoning, herunder

of His Atonement, including His Resurrection. For the penitent, partaking of the sacrament is the highlight of Sabbath worship.

Worshipping together as “the body of Christ” has unique power and benefits as we teach, serve, and sustain one another. Interestingly, one recent study found that those who view their spiritual lives as entirely private are less likely to prioritize spiritual growth, or to say their faith is very important, or to have regular devotional time with God. As a community of Saints, we strengthen each other in worship and in faith.

Even so, we cannot forget the daily acts of worship that we engage in individually and at home. The Savior reminds us, “Nevertheless thy vows shall be offered up in righteousness on all days and at all times.” One sister wisely observed, “I cannot think of a more profound way to worship God than to welcome His little ones into our lives and care for them and teach them His plan for them.”

Alma and Amulek taught the Zoramites who had been banned from their synagogues to worship God not merely once a week but always and “in whatsoever place ye may be in.” They spoke about prayer as worship:

“Ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

“Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually.”

They also spoke of searching the scriptures, bearing testimony of Christ, performing charitable acts and service, receiving the Holy Ghost, and living in thanksgiving daily. Consider that thought: “living in thanksgiving daily.” It speaks to my second concept:

The Attitudes and Feelings Inherent in Worship

Feeling and expressing gratitude to God are, in fact, what infuses worship with a sense of joyful renewal as opposed to seeing it as just one more duty.

True worship means loving God and yielding our will to Him—the most precious gift we can offer. When asked which was the great commandment in all the law, Jesus replied, “Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind.” He also called this the first commandment.

This was the pattern of Jesus’s own worship

hans oppstandelse. For den angrende er delta-gelse i nadverden høydepunktet i tilbedelsen på sabbaten.

Å tilbe sammen som “Kristi legeme” har unik kraft og fordeler når vi underviser, tjener og støtter hverandre. Interessant nok avdekket en nylig studie at de som anser sitt åndelige liv som helt privat, er mindre tilbøyelige til å prioritere åndelig vekst, eller å si at deres tro er svært viktig, eller å bruke regelmessig av sin tid med Gud. Som samfunn av hellige styrker vi hverandre i tilbedelse og tro.

Likevel må vi ikke glemme de daglige tilbedelseshandlingene vi gjør individuelt og hjemme. Frelseren påminner oss: “Ikke desto mindre skal dine løfter bli gitt i rettferdighet alle dager og til alle tider.” En søster sa klokkelig: “Jeg kan ikke tenke meg en mer dyptgripende måte å tilbe Gud på, enn å ønske hans små velkommen i vårt liv og ta vare på dem og lære dem hans plan for dem.”

Alma og Amulek lærte zoramittene, som hadde blitt utestengt fra sine synagoger, å tilbe Gud ikke bare én gang i uken, men alltid og “uansett hvor dere måtte være”. De snakket om bønn som tilbedelse:

“Dere må utøse deres sjel i deres lønnkammer og på hemmelige steder og ute i villmarken.

Ja, og når dere ikke ber til Herren, så la hjertet være fylt og stadig oppløftet i bønn til ham.”

De snakket også om å granske Skriftene, bære vitnesbyrd om Kristus, utføre nestekjærlige handlinger og tjeneste, motta Den hellige ånd og leve i takksigelse daglig. Overvei denne tanken: “Leve hver dag i takksigelse.” Det bringer meg til mitt andre konsept:

Holdningene og følelsene som ligger i vår tilbedelse

Å føle og uttrykke takknemlighet til Gud, er faktisk det som gir tilbedelse en følelse av gledesfylt fornyelse, i motsetning til å se på det som bare enda en plikt.

Sann tilbedelse betyr å elske Gud og overgi vår vilje til ham – den mest dyrebare gaven vi kan tilby. Da han ble spurt om hvilket som var det største budet i hele loven, svarte Jesus: “Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.” Han kalte dette også det første budet.

Dette var mønsteret for Jesu egen tilbedelse

of the Father. His life and His atoning sacrifice were dedicated to the glory of the Father. Poignantly we remember Jesus's heartrending plea in the midst of unimaginable suffering and anguish: "O my Father, if it be possible, let this cup pass from me," but then His submissive "nevertheless not as I will, but as thou wilt."

Worship is striving to follow this perfect example. We will not attain perfection in this course overnight, but if each day we "offer for a sacrifice unto [Him] a broken heart and a contrite spirit," He will again baptize us with His Spirit and fill us with His grace.

Third, the Exclusivity of Our Worship

In the first section of the Doctrine and Covenants, the Lord pronounces this indictment of the world:

"They have strayed from mine ordinances, and have broken mine everlasting covenant;

"They seek not the Lord to establish his righteousness, but every man walketh in his own way, and after the image of his own god, whose image is in the likeness of the world."

It is good for us to remember the example of the three Jewish young men Hananiah, Mishael, and Azariah, carried captive to Babylon not long after Lehi and his family left Jerusalem. A Babylonian officer renamed them Shadrach, Meshach, and Abed-nego. Later, when these three refused to worship an image set up by King Nebuchadnezzar, he commanded that they be thrown into a burning fiery furnace, saying to them, "And who is that God that shall deliver you out of my hands?"

You will recall their bold answer:

"Our God whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace, and he will deliver us out of thine hand, O king.

"But if not, be it known unto thee ... that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up."

The furnace was so hot that it killed those who threw them into it, but Shadrach, Meshach, and Abed-nego were unharmed. "Then Nebuchadnezzar spake, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach, and Abed-nego, who hath ... delivered his servants that trusted in him, ... and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any god, except their own God." They trusted in Jehovah for deliverance,

av Faderen. Hans liv og hans sonoffer var innviet til Faderens herlighet. Gripende husker vi Jesu hjerteskjærende bønn midt i ufattelig lidelse og kval: "Far! Er det mulig, så la dette begeret gå meg forbi!" men så hans underdanige: "Men ikke som jeg vil, bare som du vil."

Tilbedelse er å strebe etter å følge dette fullkomne eksempelet. Vi vil ikke oppnå fullkommenhet gjennom denne innsatsen over natten, men hvis vi hver dag "[ofrer til Ham] et sønderknust hjerte og en angrende ånd", vil han igjen døpe oss med sin Ånd og fylle oss med sin nåde.

For det tredje, eksklusiviteten av vår tilbedelse

I det 1. kapittelet av Lære og pakter åpenbar-te Herren denne anklagen mot verden:

"De har forvillet seg fra mine ordinanser og har brutt min evige pakt –

de søker ikke Herren for å grunnfeste hans rettferdighet, men hvert menneske går sin egen vei og etter sin egen guds bilde – et bilde som er i verdens lignelse."

Det er godt for oss å huske eksempelet til de tre jødiske unge mennene Hananja, Misjael og Asarja, som ble ført som fanger til Babylon ikke lenge etter at Lehi og hans familie forlot Jerusalem. En babylonsk hærfører omdøpte dem til Sjadrak, Misjael og Abed-Nego. Senere, da disse tre nektet å tilbe et bilde som kong Nebukadnesar hadde satt opp, befalte han at de skulle kastes i den brennende ildovnen, idet han sa til dem: "Og hvem er den gud som kan frelse dere fra min hånd?"

Dere husker sikkert deres modige svar:

"Vår Gud, som vi tjener, han er mektig til å frelse oss. Av den brennende ildovnen og fra din hånd, konge, vil han frelse.

Men hvis ikke, så skal du vite ... at vi ikke vil dyrke dine guder eller tilbe det gullbildet du har stilt opp."

Ovnen var så varm at den drepte dem som kastet dem inn i den, men Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego var uskadd. "Da tok Nebukadnesar til orde og sa: Lovet være Sjadraks, Mesjaks og Abed-Negos Gud! Han sendte sin engel og frelste sine tjenere, som satte sin lit til ham og handlet mot kongens ord. De våget sitt liv for ikke å dyrke eller tilbe noen annen gud enn sin egen Gud." De stolte på Jehova for befrielse, "men hvis

“but if not,” that is, even if God in His wisdom did not prevent their death, yet they would remain true to Him.

Whatever takes precedence over worship of the Father and the Son becomes an idol. Those who reject God as the source of truth, or disavow any accountability to Him, in effect substitute themselves as their god. One who places loyalty to a party or cause ahead of divine direction worships a false god. Even those who purport to worship God but do not keep His commandments are walking in their own way: “They draw near to me with their lips, but their hearts are far from me.” The object of our worship is exclusively “the only true God, and Jesus Christ, whom [He] has sent.”

Finally, the Need to Emulate the Father and the Son

Ultimately, how we live may be the best, most genuine form of worship. Showing our devotion means emulating the Father and the Son—cultivating Their attributes and character in ourselves. If, as the saying goes, imitation is the sincerest form of flattery, then we might say with respect to Deity, emulation is the sincerest form of veneration. This suggests an active, sustained effort on our part to seek holiness. But becoming more Christlike is also the natural outcome of our acts of worship. Elder Kearon’s phrase cited earlier about worshipping “in a way that transforms us” is significant. True worship is transformative.

This is the beauty of the covenant path—the path of worship, love, and loyalty to God. We enter that path by baptism, pledging to take upon us the name of Christ and to keep His commandments. We receive the gift of the Holy Ghost, the messenger of the Savior’s grace that redeems and cleanses us from sin as we repent. We could even say that in repenting we are worshipping Him.

There follow additional priesthood ordinances and covenants made in the house of the Lord that further sanctify us. The ceremonies and ordinances of the temple constitute an elevated form of worship.

President Russell M. Nelson has emphasized that “every man and every woman who participates in priesthood ordinances and who makes and keeps covenants with God has direct access to the power of God.” This is not only a power we

ikke”, det vil si, selv om Gud i sin visdom ikke forhindret deres død, ville de likevel være trofaste mot ham.

Alt som kommer foran tilbedelse av Faderen og Sønnen, blir en avgud. De som forkaster Gud som sannhetens kilde, eller forneker ethvert ansvar overfor ham, innstiller i bunn og grunn seg selv som sin gud. En som setter lojalitet til en part eller sak foran guddommelig veiledning, tilber en falsk gud. Selv de som hevder å tilbe Gud, men ikke holder hans bud, vandrer på sin egen vei: “De holder seg nær til meg med sine lepper, men deres hjerter er langt borte fra meg.” Hensikten med vår tilbedelse er utelukkende “den eneste sanne Gud, og ham [han] utsendte, Jesus Kristus”.

Til slutt, behovet for å etterligne Faderen og Sønnen

Til syvende og sist kan vår livsførsel være den beste, mest ekte form for tilbedelse. Å vise vår hengivenhet betyr å etterligne Faderen og Sønnen – utvikle deres egenskaper og karakter i oss selv. Hvis, som det sies, etterligning er den oppriktigste formen for å gi et oppriktig kompliment, så kan vi si med respekt til Guddommen at etterligning er den oppriktigste formen for hengivenhet. Dette vitner om en aktiv, vedvarende innsats fra vår side for å søke hellighet. Men å bli mer lik Kristus er også et naturlig resultat av våre tilbedelseshandlinger. Eldste Kearons uttalelse som ble sitert tidligere om tilbedelse; “på en måte som forvandler oss” er vesentlig. Sann tilbedelse er forvandlende.

Dette er paktens vakre sti – stien med tilbedelse, kjærlighet og lojalitet til Gud. Vi går inn på denne stien gjennom dåp, og lover å påta oss Kristi navn og holde hans bud. Vi mottar Den hellige ånds gave, budbringeren med Frelserens nåde, som forløser og renser oss fra synd når vi omvender oss. Vi kan også si at når vi omvender oss, tilber vi ham.

Deretter følger flere prestedømsordinanser og pakter inngått i Herrens hus som helliggjør oss ytterligere. Tempelets seremonier og ordinanser utgjør en opphøyet form for tilbedelse.

President Russell M. Nelson har understreket at: “Enhver mann og enhver kvinne som deltar i prestedømsordinanser og som inngår og holder pakter med Gud, har direkte tilgang til Guds kraft.” Dette er ikke bare en kraft vi benytter

draw upon to serve and to bless. It is also the divine power that works in us to refine and purify us. As we walk the covenant path, the sanctifying “power of godliness is manifest” in us.

May we, as the ancient Nephites and Lamanites, “fall down at the feet of Jesus, and ... worship him.” May we, as commanded by Jesus, “fall down and worship the Father in [the] name [of the Son].” May we receive the Holy Spirit and yield our hearts to God, have no other gods before Him, and as disciples of Jesus Christ, emulate His character in our own lives. I testify that as we do, we will experience joy in worship. In the name of Jesus Christ, amen.

oss av for å yte tjeneste og velsigne. Det er også den guddommelige kraft som virker i oss for å foredle og rense oss. Når vi vandrer på paktens sti, blir den helliggjørende “guddommelighetens kraft tilkjennegitt” i oss.

Måtte vi, som nephittene og lamanittene i fordums tid “[falle] ned ved Jesu føtter og [tilbe] ham.” Måtte vi, som befalt av Jesus, “falle ned og tilbe Faderen i [Sønnens] navn.” Måtte vi motta Den hellige ånd og vende vårt hjerte til Gud, ikke ha andre guder foruten ham og som Jesu Kristi disipler etterligne hans karakter i vårt eget liv. Jeg vitner om at når vi gjør det, vil vi oppleve gleden ved tilbedelse. I Jesu Kristi navn. Amen.